ΑΝΑΣΤ. Κ. Π. ΣΤΑΜΟΥΛΗ
ΤΟΥ ΕΚ ΣΗΛΥΒΡΙΑΣ
ΘΡΑΚΙΚΑ

ΗΡΑΚΛΕΙΑ

? ἐν θρ.;

Λιβανίου Σοφιστοῦ:
Ἐπιστολαὶ 952

Joannes Christophorus Wolfius: edidit Amstelaedami 1738 σ. 444-445

Ἐπιστολὴ 952
Καπιτωλίνῳ

Ἐγὼ τοίνυν ἀνὴρ Ἡρακλείωτης θεοπέσιος, ἄνωθεν ἀνὴρ ὁ θεοπέσιος, καὶ δόξῃ ἄκμα καὶ νόμῳ, καὶ τοῦ δύνασθαι πόλιν ἐν ἀρχαῖοις πεπεισμένος δυνάμεσι, ὑπηρξάν καὶ τυραννίδος.
Τοῦτον οὖν αὐτὸν ἐν Ἡρακλείᾳ (Heraclea) περιόντα παρὰ τοῦ θεοῦ ἀγαθὸν γενέσθαι παῖδα, οὐκ ἀπαλλαγὴν ἀπῆλθεν, ἀλλ' ὁ μὲν υἱὸς καὶ αὐτὸς ἤχετο. ἐπὶ δὲ θυγάτηρ, καὶ ἔτι παρ' ἡμῖν δορυφορεῖν ἐπιθυμεῖν, καὶ ἐπανῆκε μετὰ τοῦ ἀνδρὸς, ἀνὴρ ἀν τοῦ βίου ἀγαθός. μόνος δὲ παρ' ἡμῖν ἔχουσα δυνάμεσι τε λυπεῖν, καὶ λυποῦσα, βούλοιτ' ἂν διὰ σοῦ γενέσθαι πρᾴτερον. Ἡγούμην δὲ σε τοῦτο ἐπιτρεψεῖν τῷ πόνῳ, ἢ δὲ ἐμοὶ τοῦ χάριν αἰτήσειν, ἐμνήσθην πρός με γεγραφέναι, καὶ ὅχι ἀθύρματα, τὰ μὲν αἰδούμενον, σοὶ δὲ ἐπαρρήσιάζον. Τίμων τοίνυν καὶ σοῦ πολλάκις, καὶ βούθει τῷ θεοπέσιον παιδὶ, ὃν ἐμοὶ δὲ καὶ πάλαι γεγενῆσθαι φίλον, καὶ πολλὰ μὲν αὐτῷ συλλαβεῖν (et in multis opem tulisse), ἐν πολλοῖς δὲ καὶ μὴν λαβεῖν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ἐπιστολὴ 946 σ. 442-443
Καπιτωλίνῳ

Ἴσον ἀνθρώπου χαλεπῶν τὰς αἰτίας ἐνεγκεῖν, ὅτ' ἠλόνω με δὲ τῶν ἐπιστολῶν. Αἱ δ' ἄνεν, πολὺν χρόνον ἀνεπιστολαλίαν με, οὐδὲ τῷ λόγῳ σε λείψ λελυμένας. Ἐγὼ δὲ τοῦτο ἐμεμνήσθαι νομίζω ἄνθρωπον, ὃν ἀνὸν τοῦ ἐμεμνήσθαι. ὅτε καὶ τοσοῦτον ἐδύνασο πάσῃ σπουδῇ ἐπὶ ἐπιστολὴν, ὡδίνας αὐτοῦτο σὺν ἔρωτα βουλόμενος, καὶ τῶν συνέχαιρον τοῖς ἐρῶσι. Οὕτω ἐλύπησαν μὲν ἄπιστα, ἤχθεσαν δὲ μάλιστα, καὶ βουλοίμην ἂν, εἰ μὴ ἐπιστήμοσι. Τοιαῦτα λαμβάνοιμι ἐπιστολάς: ἐν δὲ ἐμοὶ ἀν καὶ παντάχοῦ λόγιον, τῷδε τῷ, μὲν τῷ μεγάλῃ πόλει, καὶ πηλίκῳ, καὶ πλάτει, καὶ σιωπῶν, καὶ δόξῃ, ἀνὴρ μεθ' ἡμέρας ἐν ἐπιδεῖ πεπορευμένος τῷ ἡμέρᾳ, καὶ δόξαν ἄνευ οὐ μικρὰν τῇ σαυτοῦ δόξῃ παρέθεσο. Ἀλλὰ μὲν οὖν καὶ μεμνήμεθα καὶ ἐπαίνοις. Τὸ γράφειν δὲ

ἐκεῖνα ἀπόλλυσι λίχνῳ ἐκείνῳ. τοῦ βουλεύσασθαι με δεῖται ἀδίκου
χρέος, ἢ οὐδὲ πεύσεσθαι δίκαιον ἐν ἐκείνῳ, ὃς ἐν ἐμοί, ὑπερ-
ὢν ἐξ ἐμοῦ, καὶ ἢ μόλις οὖν ἐκείνου. τοῦδ' ἕνεκα κοινωθεὶς τοῦ
νῦν κακοῦ τάχ' ἂν ἐκοινώθη. κοινωθεὶς δὲ οὐ μᾶλ-
λον τοῦ πάθους καὶ μετ' οὐ πολλὰς ἡμέρας ἐπείδεν σφόδρα,
θαυμαστὸν οὐδέν, δῆλον γεγενῆσθαι. Ἀλλ' ἐπειδὴ πάν-
τῃ ἀλεῶσθαι μὴ δεῖται, ὑπόμνησον, καὶ μετέλθε
ἴσον τὸ σοὶ δοκοῦν· τὰ νῦν ἐμὲ περιστέλλουσι.

Ἐπιστολὴ 947. σ. 443

Τῷ αὐτῷ.

Κύριε ὁ χρηστός, ὁ πολλῶν μεταδοτὴς τῇ λίχνῳ νοουμένῳ,
οὗτος παρ' ἐμὲ λίχνος καὶ περιχαρής. Ἐρωτῶν δέ σου,
εἰ σὺν ὅλῃ διανοίᾳ, φόβοις ἰδιώτερον ἔφασκε γεγενῆσθαι,
καὶ ἀναπεπεισμένος [illegible] μέγα. Διδάσκει-
δέ, ὅ, τι ἐν τῷ καιρῷ [illegible] πρόσθεν· ἐνδὲ ὁ τοῦτο σο-
φός. Ὁ δὲ ἐμός, [illegible] ἢ μεγάλῳ (1), ἢ μυρίῳ
[illegible], καὶ [illegible] πολὺ [illegible]
πόνοις, ἀνοήτοις [illegible] τοῦ οὐ καταδυσθῆναι,
τοῦ ἐξαρπάσαι. [illegible] βοηθοῦντας τῷ μεδαν-
νόνι ἐναντίοις οὐδέποτε παύσομαι.

(1) I.e. σύ. Sic saepe noster et alii

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ